

№ п/п	ТОПОНІМ, ЩО БУДЕ ПЕРЕЙМЕНОВАНИЙ	НАЗВА ПРОПОНОВАНА Радою з питань історії культурної спадщини та топоніміки Вінницької міської територіальної громади	ОБҐРУНТУВАННЯ
1.	1905 року <i>вулиця, провулок</i>	Богуша Корецького <i>вулиця, провулок</i>	Корецький Богущ (1510–1576) – князь, воєвода волинський (з 1572), староста брацлавський і вінницький (з 1550), луцький (з 1560). Був послідовним, переконливим захисником руської (української) ідентичності та православної віри. Упродовж багатьох років керував обороною краю від татарських набігів, здобув багато перемог. Учасник війни проти Московського царства у 1567 р. Організував розбудову оборонних замків у Брацлаві (1560) і Вінниці (1571). Був противником входження українських воєводств до складу Польського Королівства: підписав акт інкорпорації, але відмовився складати присягу. Похований у Києво-Печерській лаврі.
2.	Баженова <i>вулиця, провулок</i>	Володимира Муляви <i>вулиця, провулок</i>	Мулява Володимир (1937–2019) – військовий, політичний і громадський діяч, активний учасник боротьби за Незалежність України, генерал-майор ЗС України (1992), народний депутат України. Уродженець Кропивниччини. Кандидат філософських наук, професор. Доцент кафедри філософії Вінницького педінституту. Переслідувався КДБ за «український буржуазний націоналізм». У 1986 р. організував у Вінниці дискусійний клуб «Істина», що переріс в осередок Народного Руху України, в якому він обіймав різні керівні посади. Влітку 1990 р. біля Вінницької міськради організував 57-денне політичне голодування під

			гаслом: «КПРС, вийми руку з народної кишені!». Розробив концепцію створення ЗСУ шляхом мирної трансформації та реформування радянських військ, дислокованих в Україні.
3.	Бестужева <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Миколи Хвильового <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Хвильовий Микола (справжнє прізвище – Фітільов, 1893–1933) – письменник, публіцист, центральна постать «Розстріляного Відродження». Уродженець Сумщини. Автор етапних в українській літературі збірки новел «Сині етюди», «Повісті про санаторійну зону», роману «Вальдшнепи», в яких зображено кризу радянського суспільства в умовах тоталітаризму. У статтях, написаних під час літературної дискусії 1925–1928 рр. («Камо грядеши?», «Думки проти течії», «Україна чи Малоросія?» та ін.), аргументовано закликав відмежуватися від панівної ролі російської культури та переорієнтувати українське мистецтво на інтелектуальний і духовний простір Європи. Самогубство М. Хвильового у 1933 р. було актом протесту проти сталінського терору та переслідувань українських митців і вчених.
4.	Гагаріна <i>площа</i>	Каліча/Калічанська <i>площа</i>	Каліча – історична назва місцини, а згодом площі. Один із символів «Старої Вінниці». Після 1885 р. назва місцевого яру, куди перенесли продуктовий ринок з центру Вінниці, набула нового змісту. Ринок «На Калічі» до 1960-х рр. був основним джерелом місцевих продуктів харчування та місцем спілкування для багатьох поколінь вінничан правобережної частини міста.
5.	Глінки <i>вулиця,</i>	Мирослава Скорика <i>вулиця,</i>	Скорик Мирослав (1938–2021) – видатний композитор та музикознавець, Герой України (2008), народний артист

	<i>провулок 1-й, 2-й, 3-й</i>	<i>провулок 1-й, 2-й, 3-й</i>	України, лауреат Шевченківської премії. Уродженець Львова. 1948 р. родина була репресована і вислана до Сибіру. Працював у США, Австралії. В кінці 1990-х рр. повернувся в Україну, згодом очолив Київську оперу. Автор музики до понад 40 фільмів, серед яких і «Тіні забутих предків», багатьох камерно-інструментальних творів, кількох балетів, опери «Мойсей». Його відома «Мелодія» стала українським символом. Внучатий небіж С. Крушельницької, яка заохотила його до систематичних занять музикою.
6.	Громова <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Василя Липківського <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Липківський Василь (1864–1937) – церковний та освітній діяч, перший митрополит Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ). Уродженець Черкащини. У 1892 р. – настоятель собору в м. Липовець на Вінниччині. У роки Української революції – активний учасник автокефального руху. Організатор перших богослужінь українською мовою у київських Микільському та Софійському храмах (1919). Делегатами Всеукраїнського церковного православного собору обраний митрополитом Київським і всієї України УАПЦ. Здійснив численні переклади українською мовою богослужбової та релігійної літератури, в 1920-х рр. з пастирськими візитами відвідував храми Вінниці та Вінниччини. У 1927 р. через тиск з боку радянської влади та спецслужб вимушений відмовитись від сану. У 1937 р. був арештований органами НКВС і страчений.

7.	Декабристів <i>вулиця</i>	Остапа Вересая <i>вулиця</i>	Вересай Остап (1803–1890) – кобзар, відомий виконавець народних дум, історичних, побутових, жартівливих та сатиричних пісень. Уродженець Чернігівщини. Народився в сім'ї кріпака, в 4-річному віці втратив зір. Понад 40 років мандрував містами і селами України. Його творчість набула надзвичайної популярності: Т. Шевченко 1860 р. послав Вересаєві гроші та свого «Кобзаря» з підписом: «Брату Остапу від Т. Г. Шевченка». До кінця життя жив у Сокиринцях на Чернігівщині, де П. Чубинський (автор тексту Гімну України) на власні кошти збудував йому хату.
8.	Достоевського <i>вулиця</i>	Уласа Самчука <i>вулиця</i>	Самчук Улас (1905-1987) – письменник, публіцист та громадський діяч. Уродженець Волині. Автор першого в українській літературі роману про колективізацію та Голодомор-геноцид 1932–1933 рр. «Марія», а також інших епічних творів, що відображають боротьбу українців за Незалежність у XX ст.: «Кулак», «Саботаж УВО», «Гори говорять», «Чого не гоїть огонь», трилогій «Волинь» та «Ост». Поряд з неореалістичними творами писав також модерністські тексти (збірка «Віднайдений рай», роман «На твердій землі», драма «Жертва пані Маї»). Активний учасник національного руху 1930–1940 рр., голова Мистецького Українського Руху (1945–1948), співзасновник об'єднання українських письменників у екзилі «Слово».
9.	Карбишева <i>вулиця,</i>	Скіфська <i>вулиця,</i>	Скіфи – поняття грецького походження, яким позначають іраномовні племена, що мешкали у VII–III ст. до н. е. на

	<i>провулок, провулок 1-й, 2-й, 3-й, проїзд 1-й, 2-й, 3-й, тупик</i>	<i>провулок, провулок 1-й, 2-й, 3-й, проїзд 1-й, 2-й, 3-й, провулок 4-й</i>	землях сучасної України від Дунаю до Дону. В межах мікрорайону Сабарів на лівому березі Південного Бугу Південно-Подільською археологічною експедицією під керівництвом М. Артамонова у 1946 р. було відкрито залишки городища, яке хронологічно відноситься до часу перебування скіфів на теренах України. Спосіб ведення бою, який практикували скіфи – тактика маневреної оборони – забезпечив їм славу непереможного війська в добу античності. В ХХІ ст. у боротьбі з російським агресором Сили оборони України успішно застосовують подібну тактику.
10.	Каховського <i>вулиця, провулок</i>	Василя Барки <i>вулиця, провулок</i>	Барка Василь (справжнє прізвище – Очерет, 1908–2003) – письменник, перекладач, літературознавець. Уродженець Полтавщини. Літературну діяльність розпочав ще в 1930-х рр., однак визнання здобув уже після Другої світової війни в еміграції. Провідним мотивом письменника стали сакральні символи й духовний світ людини в умовах глобальних катаклізмів, зокрема в тоталітарній радянській державі. Створив ряд знакових поетичних і прозових текстів, серед яких роман «Жовтий князь» – найвідоміший художній твір, присвячений Голодомору-геноциду 1932–1933 рр. (виданий у перекладі в найавторитетнішому французькому видавництві Gallimard). Переклав «Одкровення Йоана Богослова» для першого повного видання Біблії українською мовою, трагедію «Король Лір» В. Шекспіра та фрагменти «Божественної комедії» Данте.

11.	Ковпака <i>вулиця</i>	Генерала Трейка <i>вулиця</i>	Трейко Іван (1898–1945) – військовий діяч, сотник Армії УНР, генерал-хорунжий УПА (помертньо). Уродженець Вінниччини (с. Старостинці). У роки Української революції як повстанський отаман воював проти військ «білої» і «червоної» Росії на теренах Вінниччини. У 1922–1925 рр. здійснив ряд успішних повстанських та диверсійних рейдів на окуповану більшовиками територію України. У 1941 р. – член штабу Поліської Січі, згодом перейшов до УПА (1943). Очолював вишколи СБ ОУН і розвідників УПА, командир розвідки округу ВО «Тютюнник», ВО «Заграва» та з'єднання груп «44». 18 липня 1945 р. загинув у бою з відділом НКВС. Єдиний з уродженців Вінниччини, хто мав найвище військове звання (генерал-хорунжий) в лавах УПА.
12.	Короленка <i>вулиця</i>	Михайла Малишенка <i>вулиця</i>	Малишенко Михайло (1925–2006) – економіст, організатор торгівлі, перший директор вінницького універмагу (1963). Учасник Другої світової війни. Новатор у радянській торгівлі: уперше в УРСР запровадив систему самообслуговування покупців (1969). Засновник заводу торговельного обладнання, організатор торгових комплексів «Дитячий світ», «Ювілей» (товари для радянських, народних обрядів і святкових дат).
13.	Кошового О. <i>вулиця</i>	Тодося Осьмачки <i>вулиця</i>	Осьмачка Тодось (1895–1962) – письменник, перекладач, есеїст. Уродженець Черкащини. Автор знакових поетичних збірок в стилі експресіонізму («Круча», «Сучасникам», «Китиці часу» та ін.), візіонерської поеми «Поет», повістей

			«Старший боярин», «План до двору», «Ротонда душогубців», визнаних одними з найкращих зразків повоєнної української прози в еміграції. Майстерно переклав трагедії «Макбет» та «Король Генрі IV» В. Шекспіра. Жертва репресій і радянської каральної психіатрії, через що до кінця життя страждав на манію переслідування.
14.	Крилова <i>провулок</i>	Лінецького <i>провулок</i>	Лінецький Іцхак Йоель (1839–1915) – єврейський письменник, публіцист та видавець, один з основоположників світської літератури на їдиші. Народився у Вінниці в родині хасидського рабина, з юнацьких років захопився просвітницькими ідеями течії Гаскала. Після кількох спроб втекти від родини переїхав спершу до Житомира, а згодом – до Одеси, де почав співпрацювати з часописом «Кол Мевасер». Його автобіографічна сатирична повість «Польський хлопчик», побудована на вінницькому матеріалі, стала справжньою сенсацією і витримала десятки видань по всій Європі. Творив також пісенну лірику та оповідання, впорядковував історичні й картографічні матеріали. Був одним з «літературних батьків» Шолома-Алейхема, якому «подарував» його псевдонім.
15.	Кузнецова <i>вулиця, провулок</i>	Джеймса Мейса <i>вулиця, провулок</i>	Мейс Ернест Джеймс (англ. James Earnest Mace, 1952–2004) – американський історик-україніст, дослідник Голодомору-геноциду 1932–1933 рр., політолог, доктор історії, професор. У 1986–1990 рр. – науковий керівник Комісії з

			дослідження голоду 1932–1933 рр. в Україні при Конгресі й уряді США, яка визнала Голодомор актом геноциду українського народу. У 1993 р. переїхав до України, працював у НАН України і Києво-Могилянській академії. Автор численних наукових та публіцистичних статей про геноцид в Україні. Помер у Києві, похований на Байковому кладовищі. За визначні заслуги перед українським народом посмертно нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого II ст. (2006).
16.	Лавреньова <i>вулиця</i>	Надії Суровцової <i>вулиця</i>	Суровцова Надія (1896–1985) – письменниця, перекладачка, журналістка, громадсько-політична діячка. Уродженка Києва. Активна учасниця Української революції: співробітниця секретаріату Центральної Ради та Міністерства закордонних справ Української Держави. Членкиня міжнародних жіночих організацій 1920-х рр. в Європі. Репресована (1927), перебувала більше 25 років на засланні. Її життя є прикладом діяльнісного «інакомислячого» буття в умовах провінції хрущовської та брежнєвської епох.
17.	Маміна-Сибіряка <i>вулиця, бульвар</i>	Івана Світличного <i>вулиця, провулок</i>	Світличний Іван (1929–1992) – філолог, критик, поет, перекладач, одна з центральних постатей українського дисидентського руху. Уродженець Луганщини. Автор ряду статей, в яких підтримав нові поетичні голоси української літератури і викривав прояви соціалістичного реалізму та русифікації в Україні. Переклав з французької та слов'янських мов твори десятків авторів, створив

			оригінальний переспів «Слова про Ігореву січ». За «антирадянську агітацію і пропаганду» був засуджений до ув'язнення в таборах, де став моральним авторитетом серед політв'язнів. Створив шедеври тюремної лірики (цикли «Іратовані сонети», «Мефісто-Фауст», поеми «Архімед», «Курбас» та ін.). В роки заслання пережив тяжкий інсульт. Посмертно нагороджений Шевченківською премією.
18.	Медвідь Анастасії <i>вулиця</i>	Григорія Сковороди <i>вулиця</i>	Григорій Сковорода (1722–1794) – філософ, богослов, письменник, поет, викладач. Уродженець Полтавщини. Засновник філософського вчення, яке пізніше отримало назву «філософія серця» і є українським вкладом в світову філософію. Був противником церковної та світської ієрархії, відкидав будь-який примус, не любив церковних ритуалів, віддаючи перевагу особистій духовній свободі. Головним сенсом людського існування вважав самопізнання. Від 1769 р. вів життя філософа-мандрівника. Писав твори різними староукраїнською мови XVIII ст.: слов'яноруською та староукраїнською літературною. Цьогоріч Україна відзначатиме 300-річчя з його дня народження.
	<i>Сковороди</i> <i>вулиця</i>	<i>Григорія Сковороди</i> <i>провулок</i>	
19.	Міліційна <i>вулиця</i>	Романа Мархеля <i>вулиця</i>	Мархель Роман (1931–1982) – архітектор та будівничий, автор проекту арки в Центральному парку – впізнаваного міського символу. Уродженець Вінниці. Повернувшись до міста після навчання у Києві, працював у «Облпроекті», створюючи проекти споруд громадського призначення для Вінниччини. У 1965–1969 рр. – заступник начальника

			облвідділу в справах будівництва і архітектури, старший архітектор в інститутах «Діпроцивільпромбуд» та «Укржитлоремпроект» (1969–1970). Автор проєктів архітектурного рішення та благоустрою головного входу в Центральний парк, монумента авіаторам на проспекті Космонавтів тощо. Двоюрідний брат підпільника Ю. Курія.
20.	Молодогвардійська <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Януша Корчака <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Корчак Януш (польск. Janusz Korczak, 1878–1942) – польський лікар, педагог, письменник, публіцист, громадський діяч єврейського походження (справжнє ім’я Ерш Генрик Гольдшмідт). Офіцер російської та польської армій. Одним із перших в світі почав говорити і писати про права дітей та їхню рівність у правах з дорослими, практично застосовував свої ідеї у дитячому притулку, директором якого він був. Створив перший у світі часопис, в якому могли публікуватися діти, був одним із зачинателів дитячої психології. В 1942 р., маючи можливість врятувати власне життя та усвідомлюючи неминучість загибелі, добровільно погодився залишитися із власними вихованцями у нацистському таборі смерті Треблінка, де і загинув.
21.	Морозової Г. <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й, 3-й, проїзд 1-й</i>	Насті Присяжнюк <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й, 3-й, проїзд 1-й</i>	Присяжнюк Настя (1894–1987) – фольклористка, педагог, краєзнавець. Уродженка Вінниччини (м. Погребище). За життя встигла зібрати і записати понад 6000 народних пісень, 6100 прислів’їв і приказок, 125 плачів і голосінь, 4600 казок, переповідок та бувальщин. Переважна більшість цих записів зберігається в фондах Інституту

			мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені М.Т. Рильського НАН України.
22.	Немировича-Данченка <i>вулиця, проїзд</i>	Братів Малакових <i>вулиця, проїзд</i>	Малаков Георгій (1928–1979) – графік та ілюстратор. Уродженець Києва. Працював у галузі станкової, книжкової графіки та екслібрису, переважно у техніці лінористу. Заслужений художник УРСР (1974). Протягом 1940–1960-х рр. неодноразово приїздив на етюди у м. Немирів на Вінниччині, де надихався місцевою природою та архітектурою, вдосконалював свою майстерність акварельного пейзажу та техніці гризайлю. Брат Д. Малакова. Малаков Дмитро (1937–2019) – краєзнавець, мистецтвознавець та історик архітектури, член Національної спілки краєзнавців України. Лауреат премії імені Дмитра Яворницького (2012). Уродженець Києва. Автор низки популярних краєзнавчих путівників та нарисів про історію Вінниці та Вінниччини «По Брацлавщині» (1982), «По Восточному Подолью» (1988), «Немирів у малюнках Георгія Малакова» (2008), «Минувшина Немирова» (2008), «29 зупинок від Хмільника до Хмельницького» (2009). Дослідник життя і творчості архітектора В. Городецького та спадщини брата Г. Малакова.
23.	Новікова <i>вулиця</i>	Сергія Смеречинського <i>вулиця</i>	Смеречинський Сергій (1892–1954) – мовознавець, філолог, архівіст, поет, перекладач та бібліограф. Уродженець

			Миколаївщини. З 1918 р. вчителював у Вінниці, згодом працював в регіональній архівній системі: учений секретар Подільського архівного управління (1922), наступного року очолив губернський архів та історичний архів при ньому. З 1926 р. співпрацював з Кабінетом виучування Поділля. Був відомий передусім як теоретик української граматики та стилістики, знав шістнадцять мов. Став жертвою радянського тоталітарного режиму: у 1930 р. згідно з рішенням Особливої наради ДПУ УРСР був засуджений на заслання.
24.	Писарєва <i>вулиця</i>	Польська <i>вулиця</i>	Одна з історичних назв вулиць мікрорайону «Слов'янка», що існувала у Вінниці до 1921 р. Нині Польща – стратегічний союзник України на шляху до європейської та євроатлантичної інтеграції. В умовах повномасштабного російського вторгнення 2022 р. Польща прийняла понад 3 мільйони біженців з України, надала їм прихисток та матеріальну допомогу. Поляки активно допомагають Україні постачанням озброєння та підтримкою на дипломатичному фронті.
25.	Понєдєліна <i>вулиця</i>	Сенатора Маккейна <i>вулиця</i>	Маккейн Джон Сідней (англ. John Sidney McCain III, 1936–2018) – американський державний діяч, політик, сенатор Конгресу США від штату Аризона (1987–2018), кандидат на посаду президента від Республіканської партії США (2000, 2008). Відомий завдяки своїй прихильності до України. Вважав, що лише народ України має право визначати своє майбутнє. Одним з перших американських

			політиків ще в квітні 2014 р. закликав владу США надати Україні усе необхідне для захисту озброєння, послідовно підтримував територіальну цілісність України.
26.	Пугачова <i>вулиця, провулок</i>	Паневежиська <i>вулиця, провулок</i>	Паневежис – місто-побратим Вінниці з 2015 р. Місто на півночі Литви, розташоване на берегах річки Невежис; п'яте за населенням в країні. Назва вперше згадується у грамоті 1503 р. Був осередком проживання представників багатьох конфесій та етносів, зокрема литваків і караїмів. Упродовж століть сформувався як важливий промисловий та культурний центр. Нині тут діє єдиний у Європі театр ляльок на колесах та проходить найбільший серед Балтійських країн симпозіум керамістів. Паневежис та Литва допомагають Україні у протистоянні російській агресії постачанням у гуманітарній і оборонній сфері, підтримкою на дипломатичному фронті.
27.	Пушкіна <i>вулиця</i>	Казимира Малевича <i>вулиця</i>	Малевич Казимир (1879–1935) – видатний художник світового рівня, за етнічним походженням – поляк, за самоідентифікацією – українець (засвідчено в автобіографіях 1923 та 1927 рр.). Яскравий представник українського мистецького авангарду, засновник течії супрематизму. Уродженець Києва. 1883–1889 рр. проживав у с. Моївка на Вінниччині, де його батько працював інженером на місцевому цукровому заводі. Саме тут у нього сформувалось прагнення стати художником через захоплення розписом подільських хат. У 1920-х рр. працював як художник кустарних промислів на Вінниччині.

			1928–1930 рр. – професор Київського художнього інституту, засновник власної школи в живописі та архітектурі. У 1929–1930 рр. візуально викрив назріваючу трагедію колективізації та Голодомору-геноциду. Зазнавав утисків з боку радянської влади, був двічі арештований. Помер в Ленінграді, могила втрачена у роки Другої світової війни.
28.	Рилєєва <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Василя Хмелюка <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й</i>	Василь Хмелюк (1903–1986) – художник-постімпресіоніст та поет. Уродженець Вінниччини (с. Березівка). Учасник Української революції. Після поразки УНР жив у Кракові й Празі. У трьох поетичних збірках, виданих у другій половині 1920-х рр., відзначився творчими експериментами в дусі дадаїзму, футуризму й сюрреалізму. Після переїзду до Парижа у 1928 р. здобув популярність серед галеристів і колекціонерів по всій Європі. З 1943 по 1972 рр. постійно виставлявся у паризькій галереї Durand-Ruel. Роботи зберігаються в провідних музеях Франції, Швейцарії, Данії, США, Канади та інших країн.
29.	Смирнова Ю. <i>вулиця, провулок</i>	Артема Веделя <i>вулиця, провулок</i>	Ведель Артем (1767–1808) – композитор, диригент, співак (тенор), скрипаль. Уродженець Києва. Працював регентом, капельмейстером, викладачем музики і співу в Києві та Харкові. Замолоду зазнав слави видатного композитора духовної музики. Згодом прийняв чернечий постриг у Києво-Печерській лаврі. Потрапив під царські заборони української культури, заарештований за сфабрикованим звинуваченням, ув'язнений у лікарні для душевнохворих,

			доведений до смерті. Спадок Веделя відкрито тріумфальним виконанням його творів хором Київської духовної академії під керівництвом О. Кошиця на початку XX ст.
30.	Станіславського <i>вулиця, провулок, проїзд</i>	Михайла Ореста <i>вулиця, провулок, проїзд</i>	Орест Михайло (справжнє прізвище – Зеров, 1901–1963) – поет, перекладач. Уродженець Полтавщини. Двічі репресований радянською владою (1929, 1938). В умовах німецько-радянської війни потрапив у німецький полон, утримувався у таборі під Вінницею, звільнений наприкінці 1941 р. Редагував газету «Вінницькі вісті», вів «Сторінку красного письменства». За спогадами сучасників «без обмежень і охоче видавав довідки людям, які дещо уможлиблювали рятунок від німецького терору». Після війни учасник об'єднання української еміграції письменників «МУР». Співзасновник Інституту літературознавства при Українському вільному університеті (Мюнхен). Перекладав українською (з англійської, німецької, іспанської, італійської, португальської, польської) твори відомих європейських митців. Помер у м. Авґсбург, похований у Мюнхені. У 1994 р. перепохований на Байковому кладовищі.
31.	Толстого Льва <i>вулиця, провулок</i>	Садки <i>вулиця, провулок</i>	Садки – історична назва місцевості, обмеженої сучасними вулицями Скалецького, Пирогова, Князів Коріатовичів, Городецького та Гоголя. Давнє передмістя Вінниці, зафіксоване на картах Вінниці ще наприкінці XVIII ст. Активно розбудовувалася у XIX ст. Вірогідно, назва «Садки»

			походить від того факту, що місцеві жителі мали на власній земельній ділянці місце для саду та городу на відміну від жителів міста, де щільність населення була значно вищою. Також серед версій тлумачення – застаріле слово «осада», якою позначали маленьке сільце або селище, яке виникло біля міста.
32.	Успенського Гліба <i>вулиця</i>	Євгена Коновальця <i>вулиця</i>	Коновалець Євген (1891–1938) – військовий та політичний діяч, полковник Армії УНР, Начальний командант Української військової організації (УВО), Голова Проводу Організації Українських Націоналістів (ОУН). Уродженець Львівщини. Учасник Першої світової війни, потрапив у російський полон під час боїв за г. Маківка. У 1917–1919 рр. очолював найбоєздатніший підрозділ українського війська доби Української революції – Січових Стрільців, ядро якого складали вихідці із заходу України. У лютому 1919 р. відвідував Вінницю, вів успішні бойові дії проти «білої» і «червоної» Росії на теренах Вінниччини. З 1922 р. на еміграції: жив у Чехословаччині, Німеччині, Швейцарії та Італії, вів активну громадсько-політичну діяльність. Загинув у Роттердамі (Нідерланди) внаслідок терористичного акту, здійсненого співробітником радянських спецслужб.
33.	Цюлковського <i>вулиця, провулок</i>	Володимира Мачушенка <i>вулиця, провулок</i>	Мачушенко Володимир (1880–1937) – військовий і громадсько-політичний діяч, вчитель та кооператор. Уродженець с. Озеро на Вінниччині. Працював у школах Брацлавщини і Ямпільщини. Мешкав у Вінниці з 1917 р.

			Член виконкому Центральної Ради, член правління Подільського союз-банку, гласний (депутат) Вінницької міської думи. У 1919 р. – командир 56-го Немирівського резервного полку Армії УНР, керівник повстання проти більшовиків на Немирівщині та Брацлавщині (травень 1919 р.). З 1921 р. на еміграції, проживав у Польщі. Член Головної ради Волинського українського об'єднання (1935).
34.	Черняхівського вулиця, провулок 1-й, 2-й, проїзд 1-й, 2-й, 3-й, 4-й, 5-й, 6-й	Уличів вулиця, провулок 1-й, 2-й, проїзд 1-й, 2-й, 3-й, 4-й, 5-й, 6-й	Уличі – східнослов'янське плем'я, яке в середньовічну добу проживало на теренах Вінниччини. За літописними згадками, у конфлікті з київськими князями Олегом та Ігорем уличі втратили свою столицю Пересічень і оселилися вздовж р. Південний Буг. Ними наприкінці Х–ХІ ст. збудовано понад 50 укріплених поселень на схилах мисів та на підвищених терасах басейну Бугу. Головними особливостями уличських фортець були парні городища, масивні укріплення висотою більше 5 м, захист колодязів та джерел води додатковими валами.
35.	Ширшова вулиця, провулок 1-й, 2-й, 3-й	Раїси Панасюк вулиця, провулок 1-й, 2-й, 3-й	Панасюк Раїса (1973–2018) – громадська діячка та захисниця прав людей з інвалідністю. Урядова уповноважена з прав осіб з інвалідністю (2017–2018), Заслужений працівник соціальної сфери України (2017), Почесна громадянка міста Вінниці (2017). Уродженка Вінниччини (с. Осична), з дитинства перебувала на інвалідному візку. Реалізувала ряд вінницьких проєктів щодо підтримки та адаптації осіб з інвалідністю. Очолювала Міський центр соціально-психологічної

			реабілітації дітей та молоді з функціональними обмеженнями «Гармонія», якому присвоєне її ім'я.
36.	Шмідта <i>вулиця</i>	Сергія Єфремова <i>вулиця</i>	Єфремов Сергій (1876–1939) – громадський, політичний та державний діяч, публіцист та літературознавець. Уродженець Черкащини. В добу Української революції – один з ініціаторів утворення Центральної Ради, згодом заступник її голови та член Малої ради. Дійсний член Наукового товариства імені Шевченка, віце-президент Всеукраїнської академії наук (1922–1928); у цей період неодноразово відвідував Вінницю. Заарештований у 1930 р. за сфабрикованою справою СБУ, помер у російській тюрмі.